

Na Pražském Hradě

Lenka Martinková

Stáli na Svatojiřském náměstí a rozhodovali se, jestli navštíví zdejší kostely, nebo se raději půjdou podívat do Zlaté uličky. A nebyl by lepší starý královský palác?

Nakonec zvítězila basilika sv. Jiří. Do dveří zrovna vcházel početný zástup lidí. Že by nějaká výprava? A proč by se k nim nemohli přidat? Došli ke dveřím a zeptali se muže, který štípal lístky, jestli vstupenky také prodává. „Vstupenky?“ zeptal se nechápavě. Návštěvníci přikývli. „Já ale vstupenky neprodávám,“ bránil se. „Dobře. Kde bychom je tedy mohli sehnat?“ zeptal se muž. Štípač lístků oznámil, že buď ve Zlaté uličce, nebo ve starém královském paláci. „Co je blíž?“ optal se znovu návštěvník. Vrátný pokrčil rameny: „A kudy chcete z Hradu odejít?“

Pochopili, že tady už nic nezjistí. „No tak nashledanou.“ Vydali se ke královskému paláci. Tam alespoň trefili. Tím, jestli najdou Zlatou uličku si tak úplně jistí nebyli.

Pokladna v paláci byla opuštěná. Podívali se na sebe a ten pohled říkal jedině: budeme čekat, až někdo přijde? Tedy, jestli vůbec někdy někdo přijde...

„Tickets, please!“ ozvalo se tiše za nimi. Stará uvaděčka si je přísně prohlížela. Muž se ozval: „My si chceme tickets koupit!“ „Tady?“ Přikývl. „My ale vstupenky nevedeme,“ oznámila udiveně. „Jak jste na to, proboha, přišel?“ Usmál se a ukázal ke svatému Jiří. „Váš kolega, co tam cvaká lístky.“ Upozornila je, že jediné místo, kde se dají sehnat, je hlavní pokladna na prvním nádvoří. Muž přikývl a rozloučili se.

„Jen aby...Jen aby...“ mumlal si, zatímco kolem sv. Víta procházeli na určené místo. To už se před nimi otevřel pohled na prosklené dveře, před kterými stála tabule s nápisem **Pokladna**, pod kterým bylo doplněno: **Přednostně pro průvodce**.

Muž se pousmál a obrátil se na osobu, která ho doprovázela: „Jsme průvodci?“ Pokrčila rameny. Teoreticky by se za ně mohli vydávat...Přidali do kroku. Ke dveřím dorazili právě ve chvíli, kdy zvony z věží sv. Víta ohlásily právě poledne.

Muž vešel, ale hned na prahu se otočil a s omluvným výrazem jí oznámil: „Closed.“ Pak si všiml, že v rohu nádvoří jsou ještě jedny dveře s nápisem pokladna. Proč by nemohli zkusit sehnat vstupenky tam?

Muž vybral vhodnou kreditní kartu a postoupili k přepážce. „Good morning!“ pozdravil mladík a cosi naťukal do počítače. „Dobrý den,“ odpověděli mu návštěvníci a mladík překvapeně povytáhl obočí. (Češi už na Hrad nejspíš nezavítali pěkně dlouhou dobu!) „Dvakrát svatého Jiří, bych prosil,“ oznámil muž. Prodavač zalapal po dechu. „Svatého Jiří? Ono tu něco takového je? Já ale v počítači nic nemám! Mohli byste mi na pláнку ukázat, kde je?“ Muž se otočil ke své společnici a prohlásil: „Pojď mu to vysvětlit.“

On normálně neví, kde je tady sv. Jiří.“

Přistoupila k plánu, ale po hledané basilice jako by se slehla zem. Tedy vlastně mapa. „Já ji tam nemůžu najít.“ Ted' se k plánu sklonil i muž a nakonec, po delší době navrhl, jestli to není ta 37. A byla to ona. Mladík se opět podíval na obrazovku počítače, hledajíc cenu vstupenek do budovy číslo 37. „Ne, nic takového tu nemám. Jedině, že byste si koupili velký okruh.“

Návštěvníci se zatím ještě ovládali. „Kolik stojí?“ zeptal se muž a když se dozvěděl, že 400 Kč na osobu, mírně zbledl. Pak oba shodně prohlásili, že je to drahé a nemají tolik času, aby si mohli projít celý Hrad. „A nějaký malý okruh nemáte?“ zeptal se muž, když se trochu vzpamatoval.

Mladík se podíval do počítače a prohlásil, že nic takového nemají. Muž nevěřícně kroutil hlavou, ale nakonec se rozhodl: „Tak naschle!“ A vypochoval z pokladny.

Stáli na nádvoří a rozhodovali se, co ted'. „Tak půjdeme aspoň do Marie,“ navrhla a dodala, že jsou to jenom zbytky obvodových zdí a vstupné se tam neplatí. Nebyl proti. Vydali se ke kostelíku Panny Marie, který nakonec nenašli a už se nehodlali ptát dalších zaměstnanců Pražského Hradu.